

Arrest

nr. 141 418 van 20 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar.

1.2. Op 13 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet betwist in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) vereiste documenten, dat een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing haar dan ook geen voordeel kan opleveren daar in voorkomend geval de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet haar opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

3.2. De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet de verzoekende partij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS, 18 december 2012, nr. 221.810).

Ter terechtzitting wijst de raadsheer van de verzoekende partij er op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift de schending van hogere rechtsnormen, meer bepaald van de artikelen 3 en 8 van het

Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft aangevoerd.

3.3. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

3.4. Er zijn evenwel gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het gegeven dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

3.5. In haar verzoekschrift beroept de verzoekende partij zich in het eerste middel onder meer op de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en in het tweede middel op een schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens verwijst naar artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM en naar artikel 8 van het EVRM.

3.6. De in het eerste middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wordt in het geheel niet uitgewerkt, zodat de verzoekende partij niet aangeeft in welk opzicht deze internationaalrechtelijke bepaling zou worden geschonden door de bestreden beslissing.

3.7. In het eerste middel voert de verzoekende partij onder andere ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM en stelt zij dat er sprake is van een duurzame relatie sedert verschillende jaren met mevrouw C.P., van Belgische nationaliteit, en er de intentie is om de duurzame band ook te gaan officialiseren in de nabije toekomst, dat ondertussen evenwel duidelijk sprake is van een hechte band, het vormen van een werkelijk gezin, dat indien zij zou weggerukt worden uit haar gezin en teruggestuurd worden naar haar land van herkomst er een manifeste schending aan de orde is van artikel 8 van het EVRM. In het tweede middel stelt de verzoekende partij dat zij niet alleen in België is, dat haar partner ook in België is, dat haar partner de Belgische nationaliteit heeft en zij zich als partner van een Belg beroept op artikel 8 van het EVRM om zelf in België te kunnen verblijven op een legale manier. Zij meent dat het in deze omstandigheden duidelijk strijdig is met artikel 8 van het EVRM om haar terug te

sturen naar haar geboorteland, in tegenstelling tot haar partner die hier een legaal statuut heeft. Zij wijst er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) twee criteria hanteert bij de interpretatie van het begrip 'familie- of gezinsleven', dat ten eerste wordt nagegaan of er een band van bloed of aanverwantschap of een gelijkwaardige band bestaat, waarbij zij stelt dat deze onmiskenbaar aanwezig is in de zin dat er sprake is van een duurzame relatie sedert ondertussen verschillende jaren, en ten tweede wordt gekeken of de familiale of gelijkwaardige band voldoende hecht is, waarbij zij aangeeft dat de band tussen haar en haar partner onmiskenbaar is en de hechtheid ten genoegen van recht blijkt uit de vele jaren dat zij ondertussen een koppel vormen en samenwonen op hetzelfde adres, dat het onmenselijk zou zijn haar weg te rukken van haar gezin.

3.7.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.8.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "*familie- en gezinsleven*" noch het begrip "*privéleven*". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip "*privéleven*" wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip "*privéleven*" een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de "*fair balance*"-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het

openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.8.3. Daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat aan verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wordt ontnomen. De bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Volgens de rechtspraak van het EHRM dient aldus te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te waarborgen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om aan te tonen welke omstandigheden het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders verhinderen. Zij toont immers niet aan dat het onmogelijk is voor haar partner haar te vergezellen. Het loutere feit dat haar echtgenote de Belgische nationaliteit heeft leidt er niet toe dat zij niet mee kan reizen naar Algerije, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij aldus niet aannemelijk maakt dat er hinderpalen bestaan voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat haar partner de Belgische nationaliteit heeft en zij zich als partner van een Belg beroept op artikel 8 van het EVRM om zelf in België te kunnen verblijven op een legale manier, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij om een verblijf te verkrijgen als partner van een Belg de daartoe geëigende procedure dient op te starten.

In casu wordt door de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.9. De in het tweede middel aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM wordt in het geheel niet uitgewerkt, zodat de verzoekende partij niet aangeeft in welk opzicht deze internationaalrechtelijke bepaling zou worden geschonden door de bestreden beslissing.

3.10. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM. Zij stelt dat in Algerije tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen, dat deze schendingen divers van aard zijn (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen), dat in deze omstandigheden het duidelijk is dat de verwerende partij niet zomaar zonder zich te bekommeren over de gevolgen van de beslissing haar zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. De verzoekende partij betoogt dat het geweten is dat Algerije geen burgers terugneemt en weigert de vereiste doorlaatbewijzen af te leveren waardoor zij in de feiten totaal onverwijderbaar is en er geen mogelijkheid bestaat om haar effectief te dwingen naar haar land van herkomst terug te gaan, dat haar toekomst duidelijk in België ligt en niet in haar geboorteland en zij daar niet terug naar toe kan, dat door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er een manifeste schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde is.

De verzoekende partij betoogt dat *“het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door de verwerende partij. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit een manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM”*. Zij vervolgt dat het EHRM herhaaldelijk geoordeeld heeft dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, dat uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn, dat dit geenszins blijkt uit de motivering, dat integendeel geen enkel onderzoek werd gedaan en dus ook hieromtrent niet gemotiveerd werd. Zij stelt dat zij zich beroept op artikel 3 van het EVRM om hier in België te kunnen blijven op een legale manier.

3.10.1. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij verliest met haar betoog over mensenrechtenschendingen in Algerije uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij thans geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken elementen naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

In zoverre verzoekende partij betoogt dat het geweten is dat Algerije geen burgers terugneemt en weigert de vereiste doorlaatbewijzen af te leveren waardoor zij in de feiten totaal onverwijderbaar is en er geen mogelijkheid bestaat om haar effectief te dwingen naar haar land van herkomst terug te gaan, beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins staft aan de hand van bewijsstukken. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij, om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, haar beweringen moet staven met een begin van bewijs.

Waar de verzoekende partij betoogt dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, dat uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn, wijst de Raad erop dat in de bewoordingen van artikel 3 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht voor het bestuur kan worden gelezen.

De verzoekende partij maakt dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

3.11. In zoverre de verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van artikel 13 van het EVRM wordt vastgesteld dat dit artikel alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt. Aangezien *in casu* de schending van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 5 van het EVRM, noch van het artikel 8 van het EVRM is aangetoond, kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 13 van het EVRM.

3.12. Dienvolgens doen de door de verzoekende partij aangevoerde schendingen van de hierboven besproken artikelen van het EVRM geen afbreuk aan het vastgestelde gebrek aan belang ten aanzien van de bestreden beslissing.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid dient te worden aangenomen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. De exceptie van onontvankelijkheid ten aanzien van de bestreden beslissing op grond van het feit dat het de verzoekende partij verboden is zich op het grondgebied van het Rijk te bevinden, opgeworpen door de verwerende partij, dient niet onderzocht te worden.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER